

Pericopa Behaalotcha - Cum și-au petrecut copiii lui Israel primul an în deșert? [anul 5785]

În întreaga perioadă a construcției Tabernacolului, stabilirea sărbătorilor, stabilirea miștoturilor între semeni și alcătuirea unei noi națiuni libere – poporul a stat pe loc, fără mișcare. În fond, mișcare a fost, dar ea s-a petrecut înăuntrul taberei, după cum scrie: „Și a fost în anul al doilea, în luna a doua, în a douăzecea [zi] a lunii: norul s-a ridicat de deasupra Tabernacolului Mărturiei. Și copiii lui Israel au pornit în călătoriile lor din deșertul Sinai; și norul a poposit în deșertul Paran. Au pornit pentru prima dată după cuvântul Domnului prin Moise” (Numerele 10:11-13).

Rași ne explică: „Adică, se poate spune că au stat în [deșertul] Horev douăsprezece luni, mai puțin zece zile, deoarece s-au oprit acolo de începutul lunii Sivan și nu s-au mișcat până pe douăzeci Iyyar al anului următor”. Iată că noi, zece zile după Ziua Dării Torei (Șavuot) vom citi despre prima peregrinare pornită de la Muntele Sinai. Noi știm cea ce mulțimea care a pornit la drum nu știa și anume că drumul va lua cu mult mai mult decât ei își închipuiau.

Un an întreg fără mișcare. Însă adevărul este că există încontinuu o mișcare internă, în sufletul poporului. Ei au ajuns la muntele din mijlocul deșertului ca un popor de sclavi și roabe eliberați; o lună și jumătate după ce au scăpat din ghearele sclaviei și deodată în pustiul enorm, egiptenii se îneacă sub ochii lor, iar Moise îi călăuzește în deșert spre libertatea râvnită. Ei stau la poalele muntelui așteptând cuvintele Domnului, pe când muntele este în fum, sunetul Șofarului zguduie liniștea și „tot poporul care era în tabără s-a cutremurat” (Exodul 19:16).

După sunetele și fulgerele, poporul a rămas deodată singur, în liniște. Moise a rămas pe munte ca să primească și să învețe toată Toraua, pe când fiii și fiicele lui Israel au rămas la poalele muntelui cu promisiunea că peste 40 de zile el se va întoarce. Însă cu cât trecea timpul, oamenii își pierdeau răbdarea și așa apare ritualul Vițelului de Aur și cu el și pedeapsa – băieții primii născuți. Ei au fost dedicați după plaga primului născut Domnului, însă după ce au participat și ei la evenimentul Vițelului de Aur și-au pierdut această poziție, fiind înlocuiți de leviți, care vor susține de acum înainte atât în spirit cât și în fizic – chiar pe umeri, prezența Domnului în tabără. Tablele au fost sparte, iar Moise s-a urcat din nou pe munte pentru încă 40 de zile, iar după ele, în loc de vițel de aur, începe construirea Tabernacolului, cu chivotul, altarul, sfeșnicul și hainele preoților, iar în tabără s-a stabilit o nouă rânduială în jurul locașului.

Toate acestea s-au petrecut fără să se miște din loc, adică întregul proces uriaș s-a petrecut fără nicio mișcare, din cort și din colibă direct, poporul a trecut prin urcușuri și coborâșuri – fără să se miște din loc. Iar acum, în pericopa aceasta „ norul s-a ridicat de deasupra Tabernacolului Mărturiei” și poporul își împătorește corturile și colibele începând să meargă în urma norului și focului: „Și oricând se ridică norul de deasupra Cortului, după aceea

porneau și copiii lui Israel; și în locul în care norul se așeza, acolo poposeau copiii lui Israel. După cuvântul Domnului plecau copiii lui Israel și după cuvântul Domnului poposeau; în toate zilele când norul stătea asupra Tabernacolului poposeau” (Numerele 9:17-18).

Pare ca mișcarea să fi început, însă această mișcare este dominată; nu există nimic liber în ea, nu este nici de alegere a traseului, nici de ritm. Blocada s-a terminat, însă restricțiile niciodată; privirea este încontinuu în „sus” așteptând ordine – până unde se poate merge? Când ne oprim? Când putem poposi și când continua?

Această situație spirituală, stresul între libertate și dependență, aduc poporul într-o anxietate care trebuie să izbucnească într-un fel sau altul.

Aieva, noi citim:

וַיְהִי בְּנִסְעַ עַד הָאָרְצוֹ וַיִּמְאָר מִלִּשְׁמֵהּ קוֹמֵהּ | יְהוָה וַיִּפְצְצוּ אֹיְבָיִם וַיִּגְסוּ מִשְׁנָאֵי יָב מִפְּנֵי: וּבְנַחֲהּ יֵאמְרוּ שׁוֹבֵהּ יְהוָה הַרְבֵּבוּת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל

„Și a fost când Chivotul pornea, Moise spunea, Ridică-te Doamne, să se împrăștie dușmanii Tăi, iar cei ce Te urăsc să fugă dinaintea Ta. Iar când se oprea, Moise spunea, Întoarce-Te Doamne, la mulțimile miilor lui Israel” (Numerele 10:35-36).

Poruncile de recrutare și de eliberare, de mișcare și oprire și când noi mergem cu sulul de Tora există și astăzi, ca și ordinele când să stăm în picioare și când să stăm jos. Însă imediat în continuare: „Poporul a căutat pricină; și a fost rău în urechile Domnului. Domnul a auzit și mânia Sa a izbucnit și focul Domnului s-a aprins împotriva lor și a mistuit la marginea taberei. Poporul a strigat către Moise și Moise s-a rugat Domnului și focul s-a potolit. Și i-a pus acelui loc numele Tavera („ardere” în ebraică), căci arsesse împotriva lor focul Domnului. Gloata care era în mijlocul lor a pofțit cu nesat; și copiii lui Israel s-au plâns și au spus, cine ne va hrăni cu carne?” (Numerele 11:1-4).

Focul mistuie poporul, gloata se umple de vicii cerând carne, adică sânge, omor, stăpânire pe viața altora și pe moartea lor. Dacă copiii lui Israel mâncau carne toată această perioadă, oare către cine apelau cu cerințele lor? Nici mana magică, un dar divin căzută din ceruri, nu i-a potolit pe oameni până când au aterizat în tabără un cârd de prepelițe, iar fiecare persoană și-a îndeplinit viciul înfulecând cel puțin câte zece prepelițe. Însă nici măcar acest câștig nu le-a potolit furia, până când s-a alcătuit un grup de profeți, care vor transforma tabăra într-una mai liberă și mai independentă și vor da fiecărui trib senzația de participare la conducere.

După un an de popas, fără nicio mișcare, imediat după prima mișcare izbucnește un val de violență și de vicii, în ciuda multiplelor victime ca urmare al acestor atrocități. Alții, ascultând „vocea Domnului” s-au alăturat conducerii din care făceau parte doi, loșua, prea tânăr pentru o responsabilitate totală, care propune lui Moise „Închide-i”, și unicul conducător – Moise. Acești 72 de profeți par a fi o amenințare la superioritatea lui Moise, însă acesta contrazice acest lucru spunând:

[„Măcar de-ar fi ca tot poporul Domnului să fie profeți, ca Domnul să-și pună duhul asupra lor” \(Numerele 11:29\).](#)

[Aceasta rămâne actual și astăzi.](#)